

ROERKERKNIEUWS - tijd door het jaar

editie 187 (13 januari 2024) – www.roerkerken.nl

Benedictijnse streekgenoten (I) - Romuald Wolters OSB (1888-1973)

Uit Waldfeucht en omgeving zijn om de een of andere reden verschillende Benedictijnen afkomstig. Het waren Benedictijnen uit het Belgische Affligem die in 1897 in Merkelbeek een klooster (huize 'Tieder') overnamen dat in 1879 gesticht was door de Liefdezusters van het Kostbaar Bloed uit Sittard. Het nieuwe benedictijnenklooster in Merkelbeek trok vooral veel (met name Duitse) roepingen en werd meer en meer een Duits convent. Zo werd in 1906 vanuit Merkelbeek het nieuwe Benedictijnenklooster in Kornelimünster gesticht. In 1922 verkochten de Merkelbeker Benedictijnen hun klooster aan de Karmelieten om in de buurt van Vaals (Lemiers), vlak tegen de Duitse grens, naar plannen van de bekende Duitser architect Dominicus Böhm een nieuw klooster te bouwen: het huidige 'St. Benedictusberg' (Mamelis). Een van eerste volgelingen van St. Benedictus uit onze streken is de bekende pater Romuald Wolters, abt en bouwer voornoemd klooster 'St. Benedictusberg'. *"Romuald Wolters, Taufname Viktor Heinrich, stammte aus Bocket (bij Waldfeucht, red.), wo er am 20. April 1888 als siebtes Kind der Eheleute Andreas Wolters und Elisabeth geb. Stacken geboren wurde. Er besuchte das Gymnasium in Heinsberg, dann von 1903 an die Abteischule der Benediktiner in Merkelbeek. Nach der Profess 1904 studierte er von 1908 bis 1913 in Rom (Sant'Anselmo) Theologie, wurde am 7. Juli 1912 in Subiaco zum Priester geweiht und am 17. Januar 1913 mit Auszeichnung zum Doktor der Theologie promoviert. Seine Primiz feierte er am 3. August 1912 in Merkelbeek. 1913 endgültig nach Merkelbeek zurückgekehrt, war er von 1914 bis 1918 Novizenmeister. Er gehörte zu der Gruppe von Mönchen, die ab Mai 1916 die Absetzung des Abtes Hermann Renzel betrieben, die 1918 nach einer Visitation auch gelang. Vom Visitor, dem Jesuiten Albers aus Maastricht, 1918 zum Prior-Administrator bestellt, wurde er am 12. März 1920 unter dem Vorsitz des Abtes Amandus Mertens von Steenbrugge (mit einer Stimme Vorsprung) zum Abt von Merkelbeek gewählt. Die Installation nahm am 10. April 1920 der Bischof von Roermond vor, Laurentius Schrijnen, da der dazu delegierte Abt plötzlich erkrankt war. Die Benediktion erfolgte am 11. April 1920 ebenfalls durch den Bischof von Roermond unter Assistenz der Äbte Ildefons Herwegen, Maria Laach, und des Trappistenabts von Echt (Victor van den Eynden). Äbte der Kongregation von Subiaco, zu der die Abtei Merkelbeek gehörte, waren nicht zugegen. Abt Romuald hatte keine glückliche Hand. Schon bald nach seiner Wahl verlor er den Rückhalt im Konvent, dessen Mitgliederzahl von 45 bei der Abtweihe innerhalb eines Jahres auf 34, dann auf 19 sank. Die Mönche wanderten – teilweise fluchtartig und bei Nacht – nach Siegburg, Kornelimünster und (ab 1923) Ilbenstadt ab. Schon bald verlegte er die Abtei von Merkelbeek nach Mamelis/Vaals (Benediktusberg) an der deutschen Grenze, wo den Benediktinern vonurtscheid früher einige Höfe und Grundbesitz gehört hatten. Dort bot sich mehr Raum zur Entfaltung und die Lage war abgeschiedener als im zunehmend industrialisierten Merkelbeek. 1922 wurde – nach den Plänen des deutschen Architekten Dominikus Böhm (1880–1955) – mit dem Bau begonnen, 1923 zogen die Mönche in das noch unfertige neue Kloster ein. An den Bau einer Abteikirche war vorläufig wegen der Zeitumstände (Wirtschaftskrise, Inflation) nicht zu denken. Nicht zuletzt in der Hoffnung, die wirtschaftliche Situation verbessern zu können, suchte Abt Wolters den Anschluss der Abtei Merkelbeek an die (in Deutschland erfolgreichere) Beuroner Kongregation, die 1927 auch gelang. Dabei verließen wiederum acht Mönche (von 14) das Kloster, die größtenteils nach Siegburg gingen.*

Wegen der zerrütteten finanziellen Verhältnisse übernahm Erzabt Raphael Walzer als Administrator ad nutum sanctae sedis die Leitung der Abtei und Wolters wurde als Administrator delegatus unter Kuratel gestellt, woran sich bis zum Verlassen des Klosters 1944 nichts änderte. Nach einem kurzen personellen Aufschwung, Abt Wolters versuchte sogar die Anerkennung der Internatsschule des Klosters als deutsche Auslandsschule zu erreichen, kam die Kriegszeit. Die Niederlande wurden 1940 von den Deutschen besetzt, mehrere Mönche und Brüder zur Wehrmacht eingezogen, die 1943 ein Lazarett in den Klostergebäuden einrichteten. Die Benediktiner wurden jetzt den verhassten Besatzern zugerechnet, Abt Wolters wohl auch gezielt der Sympathie für die und Zusammenarbeit mit den Nazis diffamiert. Nach der Befreiung der Niederlande 1944 wurden die deutschen Mönche zunächst im Redemptoristinnenkloster Wittem interniert, dann nach Deutschland ausgewiesen, Abt Romuald aus unbekanntem Gründen von den Amerikanern für zehn Tage (13. bis 23. Nov. 1944) in Aachen inhaftiert. Die immer noch als Lazarett genutzte Abtei war nicht mehr erreichbar. Wohl auf Vermittlung seines Jugendfreundes, Dechant Gerhard Frenken (1890–1977) von St. Remigius in Viersen, kam Abt Wolters Ende Dezember 1945/Anfang Januar 1946 als Patient in das St. Irmengardiskrankenhaus in Süchteln, wo er noch zweieinhalb Jahre als Seelsorger aushalf und trat am 1. Juni 1949 eine Stelle als Krankenseelsorger am Allgemeinen Krankenhaus Viersen an, wo er – unterbrochen durch Studienreisen ins Heilige Land, nach Rom und nach Kanada – bis zu seiner Pensionierung am 5. Januar 1970 tätig war. Er starb, nachdem er am 8. Juli 1962 sein goldenes und am 7. Juli 1972 sein diamantenes Priesterjubiläum feierlich begangen hatte, am 11. Januar 1973. Sein Leichnam wurde nach einem von Weihbischof Buchkremer gehaltenen Requiem in seinen Geburtsort Bocket überführt und auf dem Friedhof beerdigt (Biographia Benedictina).

wordt vervolgd

Personalia

Op maandagmorgen 8 januari j.l. deden we vanuit de St. Catharinakerk van Montfort **Maria Catharina Hubertina (Jeanne) Mooren-Dückers (1929-2024)** uitgeleide. Geboren in St. Odiliënberg (Paarlo) en getogen in Putbroek, bekwaamde ze zich al op jonge leeftijd in naaiwerk om als naaister mede in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien. Dat zou ze ook na haar huwelijk in 1956 met de uit Montfort afkomstige Frans Mooren (1926-2017) nog lang blijven doen. Ze gingen aan de Vinkesteege in Montfort wonen waar ook hun beide kinderen Huub en Marjo zouden opgroeien. Terwijl Frans als bank-medewerker in Maasbracht de kost verdiende, zorgde Jeanne voor het huishouden en de opvoeding van de kinderen. Haar hobby was handwerken, met name borduren en haken. Samen met haar jongere zus Miet maakte ze heel wat kunstwerkjes. Ook trad ze toe tot het kerkkoor en zong ze er tot aan de Coronacrisis trouw haar partijtje mee. Op vakantie gingen ze niet. Wel maakten ze vaker een dagtochtje, met name naar Jeanne's familie in Zuid-Limburg. Later ging ze graag samen met haar dochter winkelen in Roermond, Maaseik, Echt en Heinsberg. Nadat Frans vervroegd met pensioen was gegaan, ging hij uithelpen in de graan- en kunstmesthandel van zijn zoon Huub, een voortzetting van de zaak die Frans' vader ooit was begonnen en die Frans' broers Sjeng en Bair verder hadden uitgebouwd. Voor die zaak had Frans ook altijd de boekhouding verzorgd. Inmiddels was zoon Huub getrouwd, en kregen Jeanne en Frans niet alleen schoondochter Corien erbij maar ook een kleinzoon Luuk. Die was vaak bij zijn opa en oma, bij oma thuis of bij opa in de loods. Zodoende kreeg Luuk ook de liefde voor het vak en de zaak mee. Na Frans' plotselinge dood in de zomer van 2017 probeerde Jeanne de draad van het leven weer op te pakken, daarin met name

geholpen en gesteund door dochter Marjo die bij haar inwoonde. Hoewel ze met de val die ze eind 2022 maakte niets brak, begon haar gezondheid sindsdien toch steeds meer na te laten. Met de hersenbloeding die haar op kerstavond trof kwam ze in het Roermondse ziekenhuis terecht, waar er op nieuwjaarsdag een einde aan haar leven kwam. Na de uitvaartmis legden we haar bij haar man ter rusten op het RK kerkhof.

Op donderdagavond 11 januari j.l. werd in het (stiltecentrum van het) Roermondse ziekenhuis **Esmée Reuten** gedoopt. Haar doopsel stond aanvankelijk op zondagmiddag 14 januari in de St. Catharinakerk van Montfort gepland, maar vanwege de ernstig zieke opa, werd het doopsel niet alleen vervroegd, maar ook verplaatst.

Op vrijdagmorgen 12 januari j.l. hielden we in het Roermondse crematorium de uitvaartdienst voor **Cornelia Emilia (Milia) Cuijpers-Jenissen (1931-2024)** uit Posterholt. Geboren en getogen in Echt, als vierde kind van de in totaal vijf kinderen van het molenaarsgezin Jennissen-Golsteijn op de Sleek. Na de lagere school ging ze in diverse gezinnen in de huishouding werken. In 1972 leerde ze Harrie Cuijpers (1933-2014) uit Posterholt kennen met wie ze een jaar later trouwde. Ze vestigden zich aan de Julianalaan maar verhuisden een paar jaar later naar de Streekelsweg in Posterholt. Terwijl Harrie bij Philips werkte zorgde Milia voor de huishouding en de opvoeding van zoon Erik. Al gauw sloot ze zich bij de Posterse Vrouwenbond (PVB) aan, een vereniging waarvan ze tot laatst toe lid was en zelfs twaalf jaar bestuurslid. Omdat zoon Erik al op jonge leeftijd lid werd van de harmonie raakten ook Milia en Harrie bij deze vereniging betrokken en maakte ze zich er ook als 'vrienden van de harmonie' voor verdienstelijk. Jaarlijks gingen ze samen op vakantie, eerst in eigen land, maar later ook verder weg, naar Zuid-Duitsland en Oostenrijk. Sinds Harrie in 1991 vervroegd met pensioen ging, kwam er meer tijd voor wandel- en fietstochtjes in Zuid-Limburg, en - vooral sinds Erik in 2002 in het Westen van het land werk had gevonden – ook in Zuid-Holland. In 2009 verruilden ze hun woning aan de Streekelsweg voor een bejaardenwoning aan de Zwartemolenweg. Een jaar later trouwde Erik en kregen Milia en Harrie er niet alleen schoondochter Yvonne erbij, maar ook kleinkinderen: Jasper, Jozine en Merijn. Helaas mocht Harrie de geboorte van beide laatsten niet meer meemaken, want hij kwam in de zomer van 2014 op 81-jarige leeftijd te overlijden. Toch probeerde Milia de draad van het leven weer op te pakken en fietste ze nog regelmatig naar Roermond, waar Erik inmiddels met zijn gezin was komen wonen. Ook werd er nog lang gezwommen en gekaart, want dat deed ze graag. Sinds ze ten gevolge van een val in het voorjaar van 2015 haar heup had gebroken werd haar mobiliteit minder en haar wereldje steeds kleiner. Nadat ze eind 2021 weer was komen te vallen kon ze niet meer alleen blijven en vond ze een plekje op de Postaert waar ze zich al gauw thuis voelde. Toch nog onverwacht kwam er daar op 6 januari j.l. een einde aan haar leven.

Diezelfde vrijdagmiddag (12 januari) namen we in het Roermondse crematorium afscheid van **Maria Margaretha (Griet) Peeters-Moors (1934-2024)** uit Herkenbosch. Geboren en getogen in Herkenbosch, aan de Stationsweg als derde kind van de in totaal zes kinderen van Piet en Neeske Moors, ging ze na de lagere school naar de huishoudschool in Roermond waarna ze als naaister aan de slag ging op het naaiatelier aan de Lispinweg en later in dat van de gezusters Wolfhagen aan de Steegstraat. In 1954 maakte ze de overstap naar Philips Roermond en kreeg ze verking met de eveneens uit Herkenbosch afkomstige Lei Peeters (1931-2020) met wie ze in het najaar van 1959 trouwde. Ze gingen aan de Hoofdstraat

wonen, waar ze de zaak in koloniale waren en het taxibedrijf van Lei's vader Harrie Peeters (1899-1963) overnamen (Lei's moeder was in het voorjaar 1941 aan de gevolgen van een tragisch ongeval op 42-jarige leeftijd overleden). Inmiddels hadden ze twee kinderen die Griet liefdevol opvoedde. Het kleine winkeltje maakte in 1967 plaats voor een nieuw pand waarin Lei en Griet jarenlang de plaatselijke kruidenierswinkel runden: een eerste zelfbedieningszaak in en van het dorp. Ook al was het hard werken, toch was er ook tijd voor uitstapjes en vakanties. En ook als er iets in het dorp te beleven en te vieren was, waren Lei en Griet er graag bij. Griet was bovendien jarenlang lid van de plaatselijke vrouwenbond. Toen ze de zaak in de negentiger jaren van de hand deden kwam er tijd voor de kleindochters die graag bij opa en oma bleven spelen en slapen. In die tijd maakten ze vaker fietstochtjes en uitstapjes. Meer dan 50 jaar waren ze lid van de COVH (Culturele OntspanningsVereniging Herkenbosch), waarmee ze graag op stap en op reis gingen. Familieweekendjes waren er bij hun 40-, 45- en 50-jarig huwelijk, die later zelfs ieder jaar werden gehouden, al was het maar vanwege de gezelligheid. Het familiefeest in het najaar van 2019 vanwege hun 60-jarig huwelijksfeest viel in het water omdat Griet vlak van tevoren onverwacht in het ziekenhuis belandde. Dat betekende het einde van hun mooie en lange tijd thuis, want vanwege toenemende dementie kon haar man Lei niet alleen thuis blijven. Zo kwamen ze in een zorgcentrum in Maasbracht terecht, waar Lei een kleine half jaar later kwam te overlijden, 88 jaar oud. Niet lang daarna vond Griet een plekje in zorgcentrum Bosscherhof, waar ze niet alleen veel bezoek mocht ontvangen, maar ook nog drie achterkleinkinderen in haar armen kon sluiten. Helaas heeft ze de viering haar 90^e verjaardag en de komst van nog twee achterkleinkinderen komend voorjaar niet meer mogen meemaken. Vooral sinds Kerstmis ging haar gezondheid steeds harder achteruit en is ze op zondag 7 januari j.l. - voorzien van het sacrament der zieken - overleden.

Wit U ons (ook in dit nieuwe jaar weer) financieel ondersteunen? Bij voorbaat dank!

Herkenbosch: NL 52 RABO 0121 402 088 t.n.v. kerkbestuur St. Sebastianus

Melick: NL 40 RABO 0133 000 400 t.n.v. kerkbestuur St. Andreas

Montfort: NL 39 RABO 0134 704 126 t.n.v. kerkbestuur H. Catharina

St. Odiliënberg: NL 79 RABO 0138 1180 00 tnv kerkbestuur HH. Wiro, Plechelmus en Otgerus

Posterholt: NL 06 RABO 0142 301 760 t.n.v. kerkbestuur St. Matthias

Vlodrop: NL 10 RABO 0154 600 512 t.n.v. kerkbestuur St. Martinus

Tot slot

Aan- en afmelding voor deze nieuwsbrief kan via: clustersecretariaat@roerkerken.nl

Jos. L'Ortye (Posterholt), pastoor, tel. 40 12 21 - pastoor@roerkerken.nl

Paul Hamans (St. Odiliënberg), assistent, tel. 527 825 - p.hamans@roerkerken.nl

Gerard Sars (St. Odiliënberg), diaken, tel. 537 765 - g.sars@roerkerken.nl

Rim Mom (Montfort), diaken, tel. 542 154 - r.mom@roerkerken.nl

Bert Venner (Roermond), diaken, tel. 320 215 - b.venner@roerkerken.nl

Lian Overbeeke (Posterholt), catechiste, tel. 06 – 526 20 245 - l.overbeeke@roerkerken.nl

Parochiebureau Herkenbosch (Anja Wagemans), tel. 520 672 - sebastianus@roerkerken.nl

Parochiebureau Melick (Marie-Anne Geraedts), tel. 537 965 - andreas@roerkerken.nl

Parochiebureau Montfort, tel. 543 127 - catharina@roerkerken.nl

Parochiebureau St. Odiliënberg (Marlou Roeleveld), tel. 531 384 - otgerus@roerkerken.nl

Parochiebureau Posterholt (Lilian Peters), tel. 400 275 - matthias@roerkerken.nl

Parochiebureau Vlodrop (Marjon van der Beek), tel. 401 207 - martinus@roerkerken.nl